

der af andre Grunde var farlige. Der er sunket 87 Skibe for os, som dels er torpederede, dels minesprængte, dels bombarderede, eller hvad nu de tekniske Udtryk er, dels ogsaa er sporløst forsvundet, og det mindste Tal, der opgives paa omkomne danske Sømænd, er 450. Til Mindet om disse Ofre staa vi, forekommer det mig, i en vis Æresgæld, ogsaa som Stat og som Samfund, og det er paa Indfrielsen af denne Gæld, vort Forslag tager Sigte. Forslaget til Beslutning siger ikke noget om Maaden, hvorpaa det skal ske, og det kan jeg heller ikke sige noget om. Det skulde netop det Udvalg, vi ønsker nedsat, skaffe Klarhed over, idet det maa skaffe en Mængde Oplysninger, som ikke haves i Øjeblikket, Oplysninger i Samarbejde med Myndighederne og ingenlunde mindst i Samarbejde med de efterladte, med Standens Organisationer, i det hele med dem, om hvem man tør antage, at de paa et særligt Grundlag har dannet sig en Mening om, hvorledes dette Spørgsmaal skulde løses.

Der er kun en eneste Ting, jeg i saa Henseende gerne vilde berøre. Jeg har lagt Mærke til, at naar der fra en eller anden Besætning — det gælder i hvert Fald Dampskibsbesætninger — til Frelse for Skib, for Liv eller for Ladning udvises særligt Mod eller særlig Udholdenhed, naar Talen altsaa er om, hvad vi i daglig Tale kalder en særlig rask Sømandsdaad, er det, ligesom om Besætningen bliver delt i to Klasser, en paa første Plads og en paa anden Plads, de, der er over Dækket, og de, der er under Dækket, og det er da, som om de, der er under Dækket, anses for at have mindre Fortjeneste end de andre. Jeg sigter ved Udtrykket: de under Dækket, navnlig til Maskinfolk, Fyrpladsfolk og Kedelfolk. For mig har det altid staaet — og jeg tænker herved paa ganske særlige Eksempler —, som om de under Dækket egentlig snarere burde anses for at staa paa første Plads, saa meget mere som de viser deres Mod og Udholdenhed, af hvilket et heldigt Resultat saa ofte afhænger, om jeg saa maa sige som blinde, idet de intet ser af, hvad der foregaar, og derfor intet kan bedømme. De har kun at vise deres Redebonhed ved at blive paa deres Post og gøre deres yderste. Det har derfor altid slaaet mig, at der skete disse Folk nogen Uret derved, at naar der skulde ydes en eller anden Belønning efter saadanne Lejligheder, var det, som om de altid kom til at staa paa anden Plads, skønt vi dog ved een Ting,

nemlig at naar Skibet gaar til Bunds, staaer de Folk altid paa første Plads. Derfor mener jeg, at skulde der endelig sættes et Skel — jeg siger ikke, at der skal sættes et Skel, tværtimod, jeg finder ikke, at der skal sættes et saadant Skel —, men hvis det skulde sættes, skulde netop Underdæksfolkene snarere frem i første Linie og de andre i anden Linie. Men jeg ønsker, som sagt, intet Skel anbragt, jeg ønsker kun, at de alle maa komme til at staa lige.

Der er stillet et Ændringsforslag til Forslaget. Jeg skal ikke udtale mig om det, før jeg har hørt, hvorledes den ærede Forslagsstiller vil motivere det.

Slengerik: Inden jeg gaar over til at omtale — jeg skal gøre det ganske kort — det Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, skal jeg sige, at jeg er ganske enig med det ærede 16de Medlem for Hovedstaden (Fraenkel) i, at der behøves ikke mange Ord for at udtrykke vor Anerkendelse af de danske Sømænds Færd under Krigen. Det kan gøres kort i Overensstemmelse med det Ordsprog, der gælder for Sømænd: „Vi Sømænd gør ej mange Ord“. Det er ikke deres Ord, men deres Gerninger, vi har at holde os til, og vi behøver da heller ikke at anvende mange Ord. Alle er enige om at anerkende de danske Sømænds Færd.

Det ærede 16de Medlem for Hovedstaden omtalte, hvor mange Ulykker der var indtruffet, hvor mange Sømænd der havde tilsat Livet. Jeg tror, han sagde 450. Jeg har her en Beretning fra autoritativ Side, der gaar ud paa, at 490 har tilsat Livet i Tiden fra 1. August 1914 til 26. September 1918. Der tilstaaes normalt Enken efter en som Følge af Krigsforholdene forulykket Sømænd en aarlig livsvarig Understøttelse paa 500 Kr. foruden et Beløb af 100 Kr. aarlig for hvert Barn under 18 Aar, og andre efterladte, navnlig Forældre, til hvis Forsørgelse den forulykkede havde givet Bidrag, faar normalt en Understøttelse een Gang for alle paa 1 000—2 000 Kr. I Overensstemmelse med disse Regler er der hidtil bevilget 87 livsvarige Understøttelser med en aarlig Udgift af 54 700 Kr. og 103 Understøttelser een Gang for alle med en Udgift af 169 225 Kr. Man vil altsaa se, at der af Regeringen og Lovgivningsmagten allerede er gjort noget for de forulykkede Sømænds efterladte. Men jeg indrømmer, at dette ikke er noget, der udtrykker en Anerkendelse af den helt modige og opofrende